

Arrest

nr. 116 257 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-P. VIDICK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 8 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 11 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 oktober 1989. U liep school tot rond uw 20-jarige leeftijd, en begon daarna te werken als handelaar in de winkel van uw schoonbroer. Op 27 augustus 2012 was er te Conakry een manifestatie, georganiseerd door Guineese oppositiepartijen. De winkel waar u werkte was die dag gesloten, en u besloot om thuis te blijven. Nadat u ontbeten had en even aan het rusten was in uw woonkamer thuis, hoorde u buiten op de binnenkoer lawaai. U ging buiten kijken en zag dat de gendarmes uw huis waren binnengevallen, en de heer S. die er een appartement huurde en een winkel uitbaatte, gearresteerd werd. U werd eveneens gearresteerd, de gendarmes eisten geld van uw moeder, en ze stalen een 300-tal stoelen. U werd in een wagen gezet samen met de heer S. en naar de gendarmerie te Hamdallaye gebracht. Daar werd u ervan beschuldigd deel te hebben genomen aan de manifestatie, en gendarmes bezeerd te hebben. U werd geslagen, men legde een aantal wapens naast u, en men nam een foto van u met deze wapens. U werd er gevraagd waarom u naar de manifestatie ging, waarom u op zondagen vergaderingen houdt, en wie u het geld gaf om wapens te kopen. U ontkende alle aantijgingen, waarop men u ervan beschuldigde te liegen. U werd meermaals geslagen en geschopt, en gezegd dat alle mensen van de peul-stam gedood zouden worden. De woensdag erop maanden ze u aan een document te tekenen waarin u de beschuldiging aan uw adres erkent, hetgeen u weigerde te doen. De vrijdag erna, werd u nogmaals aangemaand dit document te tekenen, hetgeen u opnieuw weigerde te doen. U werd daarop opnieuw geslagen. Op die dag werd u van de voorlopige hechtenis overgebracht naar de cel. Tijdens uw detentie in de cel ontmoette u een bewaker die eveneens van de peul-stam was. Deze was bereid om uw schoonbroer te bellen, met wie hij een regeling trof. 's Nachts op 2 oktober 2012 werd u door een bewaker meegenomen naar buiten en een uniform gegeven. U stapte daarop in de wagen van deze bewaker, die u naar een plek in de wijk Minnière bracht, waar uw schoonbroer u opwachtte. Uw schoonbroer bracht u daarop naar de wijk Kameroen, bij een vriend van hem. De volgende dag ging u samen met deze vriend naar het Donka-ziekenhuis te Conakry, waar u behandeld werd en medicijnen voorgeschreven kreeg. U bleef daarna ondergedoken bij de vriend van uw schoonbroer, tot u op 6 oktober 2012 naar de luchthaven werd gebracht door uw schoonbroer. Daar aangekomen ontmoette u de smokkelaar met wie u samen naar België reisde. U verliet Guinee op 6 oktober 2012, en kwam de volgende dag aan te België. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 8 oktober 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u het door u geopperde asielrelaas, allesbehalve aannemelijk heeft kunnen maken, en het door u geopperde asielrelaas derhalve geenszins geloofwaardig bevonden wordt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u, ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas, neergelegde kopie van uw identiteitskaart, volledig en fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten. U verklaarde dat uw originele identiteitskaart afgenomen werd door de agenten die u bij uw huis arresteerden op 27 augustus 2012, en u de door u neergelegde kopie (toegevoegd aan de farde 'documenten' in het administratief dossier) van uw identiteitskaart bewaarde in uw winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). Echter, op de door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart staat gedrukt dat **deze werd aangemaakt op datum van 14 september 2012 – een moment waarop u, volgens uw eigen verklaringen, opgesloten was in de cel in het gendarmeriekantoor te Hamdallaye**, een detentie die liep van 27 augustus 2012 tot 2 oktober 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-11). Daarenboven **is er overduidelijk gepoogd om deze identiteitskaart te vervalsen**, daar er – weinig succesvol – werd geprobeerd om de '9' die de maand september aanduidt, te veranderen in een '2', waardoor zou moeten blijken dat deze identiteitskaart opgesteld zou zijn geworden in de maand februari van het jaar 2012. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met de vaststelling dat uw identiteitskaart aangemaakt werd in september 2012, antwoordde u dat er februari staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U geconfronteerd met de vaststelling dat het manifest is dat er geprobeerd werd om de '9' manueel te veranderen in een '2', ontkende u dit zonder meer, en verklaarde u – weinig overtuigend – dat u niets veranderde aan die kaart, u die zo kreeg, u er een kopie van maakte, en deze kopie in uw winkel legde. Gevraagd of het dan de personen waren die deze identiteitskaart opmaakten,

die de negen in een twee veranderden – gezien het duidelijk is dat er een negen gedrukt staat en er gepoogd werd deze in een '2' te veranderen – antwoordde u dat u dat niet kunt zeggen, en u die kaart in ieder geval zo gekregen heeft. **Deze verklaringen weten absoluut niet te overtuigen en constitueren allerm minst een redelijke verklaring voor de vaststelling dat er opzettelijk gepoogd werd om de datum van opmaak van deze identiteitskaart – een datum waarop u, volgens uw eigen verklaringen, opgesloten was – met de hand te veranderen. Er kan dan ook enkel besloten worden dat u opzettelijk probeert om de Belgische asielinstanties op te lichten door het door u neergelegde identiteitsdocument te vervalsen, opdat de erop vermelde datum van opmaak, in overeenstemming zou zijn met het tijdsverloop van het door u geopperde asielrelaas. Deze vaststelling doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.**

Ten tweede dient vastgesteld dat u geenszins een verklaring weet te bieden voor de meerdere tegenstrijdigheden die opduiken in het kader van de door u geopperde vervolgingsfeiten, wanneer u met deze geconfronteerd werd.

Gevraagd of er een arrestatiebevel was bij uw arrestatie, antwoordde u dat ze dat niet hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of ze er later een hadden, antwoordde u dat ze u geen enkel document toonden. U geconfronteerd met de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde te denken dat ze wel over een arrestatiebevel beschikten, antwoordde u dat u dat niet zei. U geconfronteerd met de vaststelling dat er u werd gevraagd of er een arrestatiebevel was, en u zei dat u dacht van wel (zie 'vragenlijst CGVS' in administratief dossier), antwoordde u ontkennend dat u zoiets nooit heeft gezegd. Gevraagd wat de gendarmes van plan waren te doen met de foto die ze van u namen, antwoordde u dat ze bewijzen nodig hadden om hun valse beschuldiging te bevestigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u weet of ze iets deden met die foto, antwoordde u te denken dat ze u gewoon wilden vermoorden. U geconfronteerd met de vaststelling dat u op de DVZ verklaarde dat die foto nadien werd verspreid, samen met de boodschap dat u gearresteerd werd met het wapen [waarmee u afgebeeld staat op de foto] op zak (zie 'vragenlijst CGVS' in administratief dossier), vroeg u zich af wie zei dat de foto werd verspreid. U erop gewezen dat het u was die dat verklaarde op de DVZ, antwoordde u – nogmaals de door u afgelegde verklaringen zonder meer ontkennend – dat u nooit heeft gezegd dat deze foto werd verspreid. **Deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd op de DVZ en deze op het CGVS, zijn niet van die aard dat ze het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een materiële vergissing. Dat u voorts geen enkele redelijke verklaring weet aan te brengen voor deze tegenstrijdigheden, en u uw verklaringen op de DVZ simpelweg ontkent, weet absoluut niet te overtuigen, en doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.** Gevraagd waarom M. Th., de persoon waarmee u samenwerkte en van wie u een getuigebrief neerlegde (toegevoegd aan de farde 'documenten' in het administratief dossier), schrijft dat uw moeder en andere familieleden naar verschillende gendarmeriekantoren werden gebracht, terwijl u verklaarde dat ze allemaal naar één en hetzelfde kantoor werden gebracht, antwoordde u – de vraag volledig negerend – dat ze allemaal naar één hetzelfde kantoor gebracht werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waarom M. Th. dan schrijft dat ze allemaal naar verschillende gendarmeriekantoren werden gebracht, antwoordde u verrassend genoeg dat dat er niet in te lezen valt. Nadat de protection officer die u hoorde, alsook uw advocate die u tijdens het gehoor op het CGVS bijstond, u letterlijk de zin voorlezen – waarin geschreven staat dat uw moeder en een groot deel van uw familie aangehouden werden in verschillende gendarmeriekantoren in de hoofdstad – antwoordde u, opnieuw de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen enerzijds, en de door u neergelegde brief vanwege M. Th., die u neerlegde ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas, anderzijds, volkomen negerend, dat ze allen naar het gendarmeriekantoor te Hamdallaye werden gebracht. **Uw onvermogen om enige redelijke verklaring te verschaffen voor de tegenstrijdigheden waarmee u geconfronteerd werd, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel en volledig aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.**

Tot slot kunnen nog enkele van uw verklaringen in het kader van het door u geopperde asielrelaas worden opgemerkt, die de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan, enkel bevestigen.

U verklaarde dat u, de dag na uw ontsnapping, naar het Donka-ziekenhuis ging, waar u behandeld werd en medicijnen werd gegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd waarom u dat deed, en of u dan niet bang was om opnieuw te worden gearresteerd, gezien u net was ontsnapt, antwoordde u

dat u niet bang was om naar het ziekenhuis te gaan, u leed, en de persoon die u naar het ziekenhuis bracht, u naar zijn eigen dokter bracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe die dokter heette, antwoordde u evenwel dat u het zich niet herinnert. Gevraagd waarom die dokter niet gewoon naar uw schuilplek kwam, gezien het een kennis was van de persoon bij wie u schuilde, en gevraagd waarom u naar een publiek ziekenhuis ging, terwijl u werd gezocht, antwoordde u – weinig overtuigend – dat die dokter nog andere patiënten had, en hij vroeg om naar het ziekenhuis te komen. **Het dient opgemerkt dat deze verklaringen niet weten te overtuigen. Immers, het is allerminst onredelijk te verwachten van iemand die beweert meer dan een maand opgesloten te zijn geworden door de gendarmes, en geslagen en geschopt te zijn, dat deze niet zonder meer, de dag nadat hij aan deze kwellingen wist te ontsnappen, naar een publiek ziekenhuis zou gaan om zich te laten behandelen – zich op deze manier blootstellend aan het ernstig risico opnieuw in handen te vallen van de gendarmes. Dat de dokter niet naar uw schuilplek kon komen, 'omdat hij nog andere patiënten had', is dan ook een allerminst overtuigende verklaring voor het roekeloze risicogedrag dat u gesteld zou hebben. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de reeds volkomen aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geenszins geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Guinee, kunnen volgende vaststellingen worden gedaan.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat. Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen*, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

Wat betreft de situatie voor mensen van de etnie Peul in Guinee, kunnen volgende vaststellingen worden gedaan.

De verkiezingscontext van 2010 heeft het etnische evenwicht verstoord dat tot dan in Guinee heerste. De verschillende politieke spelers hebben de etniciteit immers naar voren gebracht als een sterk politiek idee. Het beleid van de huidige regering heeft niet geprobeerd om de interetnische spanningen te sussen. Zelfs als de verschillende gemeenschappen elkaar voortaan wantrouwen, is het etnische gemengde karakter een werkelijkheid in Guinee. De talrijke bronnen die werden geraadpleegd en de gezamenlijke missie van de asielinstanties bewijzen dat er geen reden is om daden van vervolging te vrezen, enkel en alleen doordat men tot de etnie Peul behoort, zelfs als het gebeurt dat er Peul gevisieerd kunnen worden tijdens betogingen. Zie *farde Informatie over de landen* in administratief dossier, SRB "Guinee: De etnische situatie, 17 september 2012.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas, en u heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde kopie van uw Guineese identiteitskaart, alsook

de brief vanwege M. Th. (met bijgevoegde kopie van de identiteitskaart van M. Th.), werden hierboven reeds besproken. De door u neergelegde Guineese geboorteakte wordt als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezit verder geen relevantie in het kader van het door u geopperde asielrelaas. Het door u neergelegde medisch voorschrift voor het medicijn 'Ibuprofen' bezit evenmin enige relevantie in het kader van de door u geopperde vervolgingsfeiten in Guinee. Aan de door u neergelegde kopie van de convocatie gericht aan uw moeder, dd. 3 april 2013, kan, gegeven de vaststelling dat het door u geopperde asielrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig bevonden werd, geen enkele bewijswaarde toegekend worden, noch kan er enig geloof gehecht worden aan de authenticiteit van deze convocatie. Daarenboven dient hierbij opgemerkt dat deze convocatie aan uw moeder gericht is op een datum waarop u zich niet langer in Guinee bevond, en er geen enkele reden vermeld wordt, waarom uw moeder bij de gendarmerie geconvoceerd zou zijn – er valt dan ook geenszins uit af te leiden dat deze convocatie iets te maken zou hebben met de door u geopperde (en ongeloofwaardig bevonden) problemen te Guinee.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers middel is genomen uit de schending “van art. 1°. § A. lid 2 van het Verdrag van Genève van 28 Juli 1951 ; de schending van art. 48/3° van de wet van 15.12.1980 op vreemdelingen en de fout aan motivatie, de zorgplicht, het principe van een goede administratie, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 op de formele motivatie van administratieve akten, van het ontbreken aan motivatie, onjuiste en onvoldoende en dus het ontbreken van legale in aanmerking komende motivatie, de waarderingsfout. het uitblijven van de zorgplicht, de verplichting rekening te houden met alle elementen van de zaak evenals de schending van het art. 48/4 van de wet van 15.12.1980 op vreemdelingen”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Verzoeker betreurt dat hij in het Nederlands werd gehoord terwijl hij uit een Franstalig land komt en de Franse taal verstaat. De Raad wijst erop dat artikel 51/4, §2, tweede alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, indien de vreemdeling de hulp van een tolk vraagt, wat verzoeker *in casu* deed, de taal van het onderzoek wordt bepaald door de Minister of zijn gemachtigde, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties en dat tegen deze beslissing geen afzonderlijk beroep kan worden ingesteld. Enkel indien de vreemdeling verklaart geen hulp van tolk nodig te hebben, kan deze zelf het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek. Verzoeker heeft aangegeven Peul te spreken en heeft ervoor gekozen om niet in het Frans te worden gehoord, maar de bijstand van een tolk Peul te vragen. Hij werd aldus in de door hem opgegeven (moeder)taal verhoord en niet in het Nederlands.

3. Nopens de status van vluchteling en subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-

Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker over de hele lijn dermate incoherente en onverzoenbare verklaringen aflegde, met name over zijn identiteitskaart, het arrestatiebevel, zijn vervolging, de al dan niet verspreiding van een foto van verzoeker en de opsluiting van zijn familie, dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn asielrelaas. Verzoeker meent dat aangezien verzoeker zijn identiteitskaart neerlegt dit op zich betekent dat verzoeker deze kaart niet aanzag als een negatief element, wat bezwaarlijk kan overtuigen. Immers uit het CGVS-gehoor blijkt dat verzoekers verklaringen zodanig strijdig waren dat reeds tijdens het verhoor stelselmatig getracht werd verzoeker met deze contradicties te confronteren. Ook tijdens het gehoor blijkt dat verzoeker deze stelselmatig ontkende en negeerde (aantal gevangenisstraffen, arrestatiebevel), wat verzoeker in verband met zijn identiteitskaart eveneens doet.

3.4. Hoe dan ook op de identiteitskaart is de manipulatie van de datum (9 in een 2) op het eerste zicht manifest. Verzoeker heeft dan ook een vervalst document neergelegd. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, kan hieruit blijken dat verzoeker in september 2012 niet vervolgd werd door zijn autoriteiten, zoals hij beweert. Integendeel verzoeker zat niet in de gevangenis maar heeft met succes beroep gedaan op zijn autoriteiten om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Dit bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van zijn gehele asielrelaas.

3.5. Verzoeker meent dat hij zich niet strijdig uitdrukte over het arrestatiebevel en meent “*De vraag van de kwaliteit van de interpretatie zou deze niet gesteld moeten worden*”. Daar waar verzoeker stelt dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk, dat deze bepaalde zaken verkeerd verstaan en vertaald heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker heeft uitdrukkelijk gesteld dat een foto werd verspreid en dat hij dacht dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd tegen hem. Dit laatste licht hij overigens nog toe door te stellen dat dit in het kader van een presidentiële opdracht gebeurde (vragenlijst 10 oktober 2012, vraag 2). Dat verzoeker dit niet heeft begrepen, kan dan ook niet overtuigen. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Peul en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.6. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en

louter volharden in één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat dit onvoldoende werd onderzocht niettegenstaande hij sympathisant is van de oppositiepartij UFDG.

De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Daarbij kan nog gesteld worden dat verzoeker zelf aangaf dat hij niet deelnam aan de UFDG omdat hij werkte en daardoor geen tijd had voor de partij (zie CGVS-gehoor p. 15). Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887) te meer nu de bestreden beslissing dit uitvoerig toelicht gesteund op objectieve en actuele informatie die verzoeker niet betwist. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK